AUTHOR:

NACHE, A. F.

TITLE:

DE THEOCRITO PRINCIPE

PLACE:

BONNAE

DATE:

1828

Master Negative #

92-80667-7

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

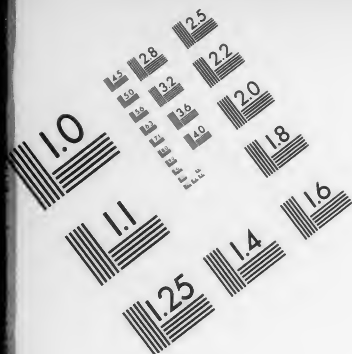
Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

```
BKS/SAVE  Books      FUL/BIB   NYCG92-B37779        Acquisitions     NYCG-PT
Record 1 of 0 - SAVE record
+
  ID:NYCG92-B37779           RTYP:a    ST:s    FRN:   MS:   EL:     AD:06-12-92
  CC:9668  BLT:am      DCF:?   CSC:?   MOD:     SNR:      ATC:      UD:06-12-92
  CP:gw      L:lat     INT:?   GPC:?   BIO:?    FIC:?     CON:???
  PC:s      PD:1828/           REP:?   CPI:?    FSI:?     ILC:????   II:?
  MMD:      OR:    POL:     DM:     RR:         COL:      EML:      GEN:   BSE:
  040      NNC‡cNNC
  100 1    Nache, A. F.
  245 10   De Theocrito principe et inventore poetei bucolicae‡h[microform].
  260      Bonnae,‡c1828.
  300      8 p.
  LDG      ORIG
  QD       06-12-92
```

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

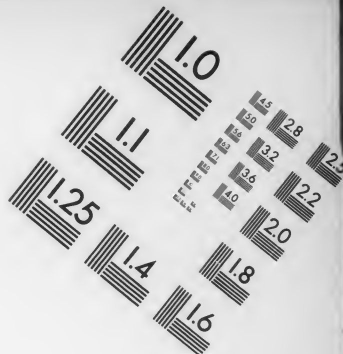
FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 13X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 8/14/92 INITIALS M.D.C.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

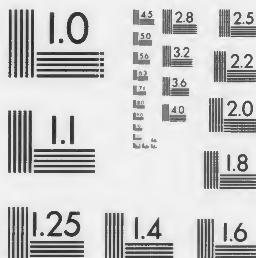

AIIM

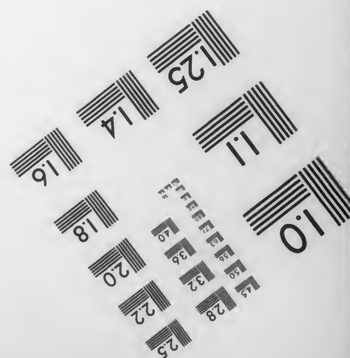
Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

ACADEMIAE RHENANAE

RECTOR ET SENATUS

CIVIBUS S.

De Theocrito, poeta bucolico, et quae fuerint poesis bucolicae primordia, tum de Bionis et maxime Moschi aetate, quaestio est a viris doctis, qui multi in hoc amoeno argumento elaboraverunt, saepius tractata, confecta atque absoluta, quod equidem sciam, a nemine. Quare mihi nunc liceat, quid ea de re sentiam, in publicum proferre, etiam vestram in gratiam, Commilitones ac Sodales, qui me nuper hoc caput explicantem audivistis, et videbamini delectari explicatione mea.

Igitur haud cunctanter iis accedo, qui Theocritum et principem esse statuunt et inventorem poesis bucolicae. Commendat eam sententiam Suidas v. Θεόκριτος — Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι Βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὑτοσί, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίου, καλουμένου Φλώσσης. Idem, de Moscho: οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον, τὸν τῶν Βουκολικῶν δραμάτων ποιητήν. Utrobique *secundum* dicit, quem debuerat *tertium*: nam Bio prior fuit Moscho. Collectio Musarum bucolicarum illa, in quam epigramma exstat Artemidori Grammatici, utrum sola Theocritea, hoc est, ea fere, quae nunc sub nomine feruntur Theocriti, an praeter Theocritum complexa sit alia, dubium est: si etiam alia, non dubito quin ea Bionis fuerint Moschique carmina. Sed quo facile se ipsa commendat sententia illa, hoc est, quod de nullo poeta bucolico ante Theocritum constat. Inventor rei, nisi ea res per se talis sit, ut magnam sibi antiquitatem originemque valde remotam postulet, merito is habetur, quo nullus reperitur antiquior ac prior inventor. Iam vero has vitae pastoritiae descriptiones, quibus illa Theocriti carmina, quae proprie dicimus bucolica, continentur, quamquam eius generis color et sermo dialectusque etiam ad alia argumenta, e. g. epica, iam ab ipso, ut videtur, Theocrito adhibiti sunt; non ad priscorum hominum ingenium sensumque factas, sed aevo proprias esse, ut sunt diversae populorum aetates, in peiorem partem converso luxuriaque diffluenti, quum homines saepe aliquo abundantiae voluptatisque taedio capti

aliunde imaginem ſimplicitatis revocare et repraeſentare ſibi, eoque titillare ſuos animos ſtudent: et alii dudum, ſi recte memini, ſenſerunt, et ego ita perſuaſum habeo, vix ut potuiſſe ante Theocriti ſaeculum excogitari talem poeſin putem. Ne quis enim Sophronem Theocrito praeiviſſe hoc totum genus dicat, ars Sophronis, ut conſtat diſertis veterum auctorum teſtimoniis, et colligere ex minutis illis fragmentis, inſcriptionibusque ſingulorum mimorum licet, tota in moribus, non certi cuiusdam hominum ordinis, ſed variorum, exprimendis, et in dialogo verſabatur: ut, exemplum ſi quaeras, quo mimorum Sophronis natura explicetur atque illuſtretur, nihil facile invenire queas, quo ille propius acceſſerit, quam comoediam. Ad hanc autem ſpeciem, praeter carmen decimum quartum, in quo eſt ubi Sophronem audire tibi videaris, unum eſt inter omnia Theocriti carmen elaboratum, Adoniazuſae.

Quae ipſi paſtores ac ruſtici cecinere graeci, quod quando ſit coeptum fieri, et ubi, inepte quaerunt grammatici, quorum de genere bucolico diſputationes exſtant, graeci, itemque Servius, alii, ſiquidem prima carminis bucolici origo tam remota eſt, ut omnem inquiſitionem deſugiat, occaſiones autem, dies feſti, ſollemnia, quibus publice canentes paſtores aut ruſtici audiebantur, in variis terris, et apud varia oppida vicosque, fuere variae; quae igitur multis ante Theocritum ſaeculis paſtores tum alibi canere conſueverant, tum in Sicilia, et in Sicilia fortaſſe aliquanto frequentius, quam aliis in terris, etſi hanc totam rem ad Siciliam referri nolim, et quod *Siculum* hic illic appellatur carmen bucolicum, magis propter Theocritum fieri, Syracuſanum, quam aliis de cauſſis, cenſeo: longe maximam partem prorſus rudia, incondita, et qualia exſpectares ab hominibus iſtiusmodi, erant; aut ſi forte diebus feſtis carmen aliquod paullo politius cecinerint, id a poeta quopiam in gratiam paſtorum, ac paſtorum in uſum, factum fuiſſe probabile eſt. Ut ſunt ſatis culti verſus: *Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν*, et qui ſequitur, qui tamen quam ſint vetuſti, et an ſuperent aetatem Theocriti, incertum eſt. At *poeſis bucolica*, quae in deſcriptione moris paſtoritii atque in imitatione carminum paſtoritiorum artificioſa poſita eſt, nulla fuit, antequam in artem redacta a poetis, qui non erant paſtores, in manus veniret omnium. Atque hoc eſt, quod negamus factum eſſe ante Theocritum.

Qui ante Theocritum poetae bucolici commemorantur, vel quorum mentionem apud ſcriptores antiquos invenire ſibi viſi ſunt nonnulli, omnes accurata inquiſitione aut iam amoti, aut ſunt amovendi. Daphnis primo, ut eos omittam, quos non ſine manifeſto errore huc referas, ut Diomum, quem Athenaei locus non ſatis recte acceptus poetam fecit bucolicum: Daphnis totus fabula

eſt. De Steſichoro Aeliani locum Var. Hiſt. X. XVIII. auctoris parum diligentis, ſed tamen non temere contemnendi, apponam integrum, ut appareat aliquid ineſſe, ſi recte intelligatur, veri. Narrat Aelianus fabulam Daphnidis, notam illam, tum pergit: *ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾔσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι.* Summa loci, ac verum, ut credere licet, hoc eſt, quod dudum perceperunt viri docti: primum Steſichorum ceciniſſe Daphnim. Hoc erraverunt, aut ipſi, aut Aelianus, quamquam error iſte non diſerte ineſt in verbis Aeliani, inventorem carminis bucolici eſſe Steſichorum. Quippe aliud eſt, celebrem quendam *βουκόλον* inferre in poeſin; aliud, poetam eſſe bucolicum. Sic alios etiam poetas, ubi fabula ferebat, paſtores immiſcuiſſe poematis ſuis, et ſi immiſcuerunt, ea fere loquentes immiſcuiſſe, quae paſtores loquuntur Theocriti, ſuſpicor: certe mirum, ſi non factum eſſet. Veluti Cyclopem Philoxeni quis ſimilem fuiſſe rudi illi Theocriteo Cyclopi, aut ſaltem potuiſſe ſimilem eſſe neget? Itaque his et ſimilibus proluſum eſt quodammodo poeſi bucolicae, ita tamen, ut laus novi generis inventi maneat apud Theocritum.

At veri rivales atque *ἀγωνισταὶ* contra Theocritum exſiſtunt hi: Lycidas Cydonius, Sicelides, h. e. Aſclepiades Samius, Philetas Cous. Quos poetas bucolicos fuiſſe, aequales Theocrito, vel etiam ante Theocritum, et fuerunt viri docti qui ſtatuerent, neque ego quid ſtatui poſſit aliud video, niſi ſides derogetur, idoneo tamen teſti, Moſcho Epitaph. Bionis, v. 94. ſeqq. Qui diſerte *βωκολιαστάς* hos tres poetas, quos dixi, appellat, eosque lugere, cum Theocrito Syracuſano, Bionis mortem dicit. Quid his fiet? Neſcio quid exiſtiment alii. Ego illud nunquam credam. Quid enim? De Lycida poeta quis unquam quicquam audivit? Eſt Lycidas, caprarius et poeta, apud Theocritum carmine ſeptimo, ſed perſona poetica, ut aliae multae apud Theocritum; ut Lycidas Bionis, Epithal. Achill. et Deid. Aſclepiadem et Philetam poetas novimus omnes; bucolicos nemo novit: niſi de Aſclepiade aliquid vanae Reiskii in Meleag. carm. I. 45. 46. opinationi tribuas. Grave inprimis Theocriti ipſo illo carmine ſeptimo v. 40. teſtimonium eſt, utrumque commemorantis et Sicelidam, qui eſt Aſclepiades, et Philetam. Iam quid ibi Theocritus? num poetas eos fuiſſe bucolicos ſignificat? Minime vero. Commemorat eos tamquam poetas ſimpliciter. Neque graecis ad eum locum interpretibus quicquam de Aſclepiade et Phileta bucolicis in mentem venit. Deinde, quod ex Moſchi loco efficitur, mortuum Bionem ante Theocritum eſſe, et aequalem Theocrito Moſchum fuiſſe, tum aliis de cauſſis parum ſimile veri eſt, tum pugnat cum luculento Suidae teſtimonio, qui Moſchum *γνώριμον* tradit Ariſtarchi

fuisse. Iam Aristarchus regnante Ptolemaeo Philometore vixit; Theocritum vero temporibus Ptolemaei Philadelphi floruisse constat.

Enimvero non est iste Moschus, qui tam inaudita canit. Versus sex, quibus ista continentur, 94. et qui sequuntur, quantum librorum attinet auctoritatem, tam suspecti sunt, quam qui maxime: ut semper miratus sim tum aliorum, tum maxime Valckenarii confidentiam, qua ille bis propugnavit pro versibus levissimae auctoritatis, ad Epitaphium Bionis seorsum editum cum Iliadis libro XXII. pag. 81. et in sua Bucolicorum editione. Verum Valckenarium Scaliger, Scaligerum confidentem fecerat impudentia, non vereor enim impudentiam dicere, Mureti. Nimirum, quae saepe virorum magnanimorum sors est, ut inermes deprehendantur, et opprimantur, si quis eos malis artibus aggrediatur, Scaligero Muretus tamquam malus genius additus, et alio tempore fraudem fecit, et Moschi codicem mentitus est, qui codex aut nullus usquam fuit, aut, quum vetustissimum diceret Muretus, longe fuit recentissimus. Nunc ego novis argumentis plane non posse genuinos esse versus istos demonstro. Ergo deleantur. Evanescunt poetae bucolici Lycidas, Asclepiades, Philetas, et Moschus rursus suam in ordine temporum sedem occupat. Nam ut locum Moschus scriptum reliquerat, versus qui vulgo centesimus est, ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος, aliam sententiam efficiebat, quam nunc facit receptis versibus Musuri sex. Enumeratio erat poetarum bucolicorum, hunc in modum: *Tu, Bion, facile omnes poetas superavisti, princeps carminis bucolici, quo Smyrnae excelluisti: eodem apud Syracusanos Theocritus; ego vero, tertius, discipulus tuus, heresque artis tuae, carmine Ausonio parento tibi.* Theocriti obiter ac breviter mentionem facit, et ita, ut primaria laus maneret penes Bionem, quamquam non puto tantum ausum esse Moschum, ut etiam inventionem poesis bucolicae Bioni attribueret. Igitur posthac eum Moschus in historia litterarum graecarum locum obtinebit, quem illi assignat Suidas. Ac videant viri eruditi, an lucrum fecerimus sic posita et constituta Moschi aetate. Docent Bio et Moschus, praeclaro exemplo, aetatem illam quamvis feram atque infelicem, carmina tamen ferre politissima, versus elegantissimos, potuisse.

Denique, quae nova erit sententiae nostrae commendatio, secundaria quidem, grata tamen, docebimus, unde is, qui versus istos fecit suppósuitque Moscho, quem quidem ego cum aliis Marcum Musurum esse puto, celebrem suo tempore poetam graecum, ut ex Boernero disci potest, et fortasse etiam epigrammatis in novem Lyricos, quod primus Zach. Calliergus edidit, praepositum Pindaro suo, auctorem: certe antiquum non est: e quibus igitur Musurus fontibus sua derivaverit. Laboravit autem non multum: hausit enim tantum non omnia ex Theocriti carmine septimo. Primum ex eo Lycidam Cydonium, Sicelidam, Philetam, desumpsit: bucolicos fuisse, de quo nihil in carmine illo legitur, addidit de suo, ut etiam ipse suo Marte ac periculo aequalem Moscho Theocritum fecit. Deinde, quae iam observata esse Longopetraeo p. 445. ed. Schwebel. video, πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα — ἐκ Μοισᾶν, nam sic construi verba voluisse Musurum probabile est; et ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι, de Lycida, ex eodem carmine septimo Theocriti: illud ex versu 37. καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα; hoc ex v. 20. ὄμματι μειδιόωντι, coll. v. 42. 128. Porro *Halenta* fluvium in Co insula fecit, partim propter Theocrit. carm. V. v. 123. sed magis propter carminis septimi versum 1. et propter scholia graeca ad eos locos; itidem quum πολίταις scripsit Τριοπίδαις, *Coos* intelligi voluit, a Triope, rege Coo, de quo testimonium ante oculos habebat schol. Theocrit. XVII. 68. βωκολιασταί vocabulum ex Theocr. V. v. 68.

Haec fere annotaveram, quum primum hanc mecum disquisitionem institui. Nuperrime, conscripturus leviter ante adumbrata, dum varias Bucolicorum editiones perlustro, an forte, quod ad rem meam faceret, novum aut neglectum a me antea, vel adeo, quod facile posse fieri existimabam, occupatas ab alio observationes meas invenirem, incidit in manus Theocritus Zachariae Calliergi, quo egregie confirmari opinionem meam intellexi. Ac paene plenius confirmatam repperi quam expetiveram. Quam diu enim incertum per auctoritatem testium videbatur, utrum versus istos Musurus ex aliquo codice protulisset, an Moscho supposuisset ipse, poteram in sinu gaudere, meamque mihi sagacitatem gratulari, quod unus, quos tot viri eruditi aut patienter tulissent, aut studiose defendissent atque commendavissent, necessario esse spurios scirem. Nunc, postquam testimonium protulero Calliergi, nemini amplius tueri istos licebit. Zacharias enim Calliergus, qui primus hos versus, quantum nobis compertum est, vulgavit, breviter, sed perspicue, Musuri versus esse, neque id negare Musurum fraudemque facere voluisse testatur. Apponam totum locum, ut editus legitur apud Calliergum, inde a versu 93.

εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα·
Μάρκος ὁ μουσοῦρος, ἔλεγε τοιαῦ
τά τινα λείπειν·
·Ẋ· πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταὶ,
ἐκ μοισῶν σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος·
κλαίει σικελίδας τὸ σάμου κλέος ἐν δὲ κύδωσιν,
ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,

δάκρυα νῦν λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' ἅλεντι φιλητᾶς· X
ἐν δὲ συρακοσίοισι θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι

et quae seq. Neque editores Theocriti antiquiores, qui proxime Calliergum exceperunt, ea res latuit: repetierunt versus istos, sed prudenter addiderunt admonitionem Calliergi, Basileensis per haered. Andr. Cratandri 1541. tum, quod ex I. A. Iacobsii, viri amicissimi, Praefatione p. XXXIX. disco, Francofurtensis P. Brubach. 1545. et, quae mihi praesto est, gemina illi, Francofurtensis P. Brubach. 1553. itemque Genevenses, ea, quam describunt Harlesius Introd. Hist. L. Gr. T. I. p. 515. Bibl. Gr. Fabric. Vol. III. p. 786. Iacobsius Praef. p. XLVI. et recentior, sumptib. Ioannis de Tournes 1639. Stephanus vero sapientissime, in Poetis Graecis Principibus heroici carminis, versus Musuri in appendicem p. 487. relegavit, locum Moschi ipsum p. 273. lacunae signis notatum exhibuit, atque haec monuit in margine: *Τοὺς στίχους οἷς ὁ μουσοῦρος τὰ λείποντα ἀνεπλήρωσε, ζήτει κατὰ τὸ τέλος τούτων τῶν εἰδυλλίων.* in editione autem minore a. 1579. adscripti ad interpretationem latinam Eobani Hessi leguntur p. 375. cum simili admonitione. At recentiores Bionis et Moschi editores, ac recentissimi, aut nullam harum editionum, quae istam exhibent admonitionem, viderunt, quod tamen vix credibile est; aut eam neglexerunt, quam unde profecta esset ignorarent; aut, quum scirent a Calliergo profectam esse, nescio quo casu noluerunt tantum ei tribuere, quantum tribuendum erat auctori antiquissimo ac locupletissimo.

D. Bonnae, prid. Nonas Martii, CIƆIƆCCCXXVIII.
